

26 juni 2026 Slotviering Ariënsinstituut

Sint Catharinakathedraal

Broeders en zusters, de lezingen uit het Tweede Boek der Koningen en uit het Matteüs-evangelie brengen ons vandaag in twee werelden die op het eerste gezicht heel ver uit elkaar liggen en weinig gemeen hebben met wat ons op deze jaarafsluiting bezighoudt: De verwoesting van Jeruzalem en de genezing van een melaatse.

En toch hebben deze lezingen een gemeenschappelijke kern.

In de puinhopen van Juda en in de kwetsbaarheid van een uitgestotene klinkt dezelfde vraag: waar is God wanneer alles instort, wanneer wij onrein, onvolmaakt, onmachtig zijn? De Schrift nodigt ons uit om opnieuw te ontdekken hoe Gods trouw juist daar, in die situaties zichtbaar wordt.

Misschien herkennen wij iets van Jeruzalem in ons eigen leven: momenten waarop structuren breken, zekerheden verdwijnen, relaties instorten. Misschien herkennen wij iets van de melaatse: schaamte, isolement, het gevoel dat we buitengesloten zijn. De Schrift zegt vandaag: God begint juist dáár, op die momenten opnieuw. Niet door onze kracht, maar in onze kwetsbaarheid. Niet door onze prestaties, maar in onze overgave.

De vraag van de melaatse mag ook onze vraag worden: "Heer, als U wilt..." En het antwoord van Jezus klinkt nog steeds: "Ik wil het." In de puinhopen van ons bestaan legt Hij Zijn hand op ons gewonde leven en opent Hij een weg naar een nieuw begin.

Beste Ties, op jouw levensweg maak je vandaag een belangrijke stap. Afkomstig uit Hengelo heb je de roepstem van de Heer mogen verstaan en heb je je aangemeld voor de priesteropleiding. Je hebt inmiddels al de nodige stappen gezet op het pad van je filosofische en theologische opleiding en vorming.

Vandaag mogen wij in deze bisschopskerk getuige zijn van een bijzonder moment op jouw levensweg: jouw opname onder de kandidaten voor de wijdingen. In deze stap erkent de Kerk dat de roeping die je hebt ervaren authentiek is en stelt de Kerk vast dat je met al je gaven van hoofd en hart bereid bent de weg van Christus te gaan in dienstbaarheid.

Blikkend op de tijden van vorming, studie en innerlijke groei zegt de gemeenschap van de Kerk vandaag bij monde van de bisschop: wij vertrouwen je het voortgaan op de weg die je gaat toe, wij herkennen Gods roepstem in jouw leven.

Deze aanvaarding is geen sacrament, maar wel een heilige en gewichtige handeling. Het is een moment waarop persoonlijke roeping en kerkelijke zending elkaar raken. God roept, maar de Kerk onderzoekt, bevestigt en begeleidt.

Wat betekent dat meer in het bijzonder? Daarvoor ging ik te rade bij paus Leo XIV.

Tijdens het Heilig Jaar bij gelegenheid van het Jubileum van de Seminaristen en Priesters hield paus Leo een meditatie voor 4.000 seminaristen afkomstig uit de hele

wereld. Met zijn woorden probeerde de paus de seminaristen letterlijk een hart onder de riem te steken.

Paus Leo benadrukte het belang van een priesterlijke vorming 'gericht op het hart'. Leren 'liefhebben zoals Jezus liefhad' gebeurt door de ontwikkeling van een innerlijk leven. We vinden 'sporen van God' wanneer we terugkeren naar het hart waar God tot ons spreekt.

De vorming van het innerlijk leven, zo vervolgde paus Leo, houdt in dat je de diepste gevoelens van het hart herkent, 'die helpen je de richting van je leven te ontdekken'. 'Als je je hart leert kennen, word je steeds authentieker en hoef je geen maskers meer op te zetten,' zo zei paus Leo.

Hij nodigde de seminaristen uit om regelmatig de Heilige Geest aan te roepen, 'opdat Hij in u een volgbaar hart moge vormen dat in staat is Gods aanwezigheid waar te nemen' in de natuur, de kunst, de literatuur, de wetenschap en jawel ook de muziek.

Broeders en zusters, vandaag staan we stil bij het opnemen van Ties als kandidaat voor de wijdingen. Wie hem kent, weet hoe diep de muziek in zijn ziel woont. Hoe geloof en de muzikale tradities van de Kerk met elkaar verbonden zijn. Hoe bijvoorbeeld het Gregoriaans en de Matthäus-Passion hem telkens weer raken, hoe een enkele snaar hem kan treffen alsof God zelf spreekt.

Dat beeld helpt ons het geheim van genade te verstaan. Genade is de snaar die God aanslaat in ons hart.

Maar een snaar die klinkt, vraagt om resonantie. Niet om inspanning, maar om overgave. Een instrument dwing je niet; je stemt het, je opent je handen, je laat je raken.

En zoals muziek nooit alleen voor de speler blijft, zo wil genade door ons heen stromen. Ze wordt pas volledig wanneer ze gedeeld wordt: in mildheid, in vergeving, in liefde.

Ties, wij bidden vandaag dat je tijdens je opleiding en vorming tot priester telkens opnieuw mag inspelen op Gods genade.

We bidden dat jouw hart naar het woord van paus Leo dat ik aanhaalde steeds weer en steeds meer mag worden afgestemd op Gods hart. Dat Zijn genade in jou een snaar mag raken – en dat jouw leven een lofzang wordt die anderen meeneemt in Zijn melodie.

Voor jou betekent deze viering dat je een nieuwe stap zet in het vertrouwen dat Christus jou voorgaat. Voor de gemeenschap van de Kerk is het een uitnodiging om jou te blijven dragen in nabijheid en gebed. Dat je mag groeien in liefde, nederigheid en trouw, zodat je naar wij hopen ooit als dienaar van Christus en Zijn Kerk, als diaken en vervolgens als priester, overvloedige vruchten mag dragen voor allen die de Heer aan jouw pastorale zorg zal toevertrouwen.

Amen.